
Životopis HUMRa

Životopis HUMRa

13. 5. 2011; autor: Marie Kohoutová; rubrika: Studenti

„Není lepšího pocitu, než čerstvě vytisknutý, snad ještě teplý a vonný HUMR,“ říká šéfredaktorka Humanitní revue studentů FHS UK An Puobišová. Pociť, který každý člověk novinářský dobře zná. Do čerstvě vyšlepté odrůdy HUMRa se mohou čtenáři s chutí zakousnout už šestým rokem, ale jeho tělíčko bývá čerstvé pouze třikrát v každém semestru. Pel mel z minulosti a přítomnosti časopisu představuje následující rozhovor s An.

Jíte ráda humry? Jestli ano, nepožíráte tak vlastní kolegy? Inspirují vás v něčem tyto živočichové?

Upřímně řečeno jsem humry ani jiné korýše nikdy nejedla a asi u toho i zůstanu. Mořské živočichy moc v oblibě nemám, zato humří redakční lid, ten si nechám líbit! Osazenstvo redakce, ať už jde o samotné redaktorky a redaktory nebo o editorky, korektorky, občasné přispěvatele, pomocné grafiky a v neposlední řadě o naši věrnou externí grafičku-sazečku, je prostě skvělé. Bez nich a i bez těch vysloužilých členů redakce - ať už bývalých šéfredaktorek a zakládajícího šéfredaktora či ostatních redaktorů, by Humr nebyl tam, kde je teď. Samozřejmě se ne vždy všechno podaří, ale chyby děláme všichni a učíme se navzájem, což považuji za jedno z velkých plus v rámci zkušenosti v redakční práci. Nějaké požírání či „žraní se“ navzájem nepřipadá v úvahu.

An Puobišová, šéfredaktorka časopisu HUMR, Humanitní revue studentů FHS UK

Časopis HUMR má zvláštní režim vydávání, vždycky tři měsíce po sobě každý půl rok a pak nic. Jsou mocnými činiteli tohoto režimu zkouškové období v zimě a hlavní prázdniny v létě, nebo to má jiné důvody?

Ano, hlavním důvodem takového režimu vydávání je skutečně zkouškové období. Každé číslo se připravuje měsíc dopředu, takže s přípravami začínáme v září - to připravujeme říjnové číslo. Pak listopadové a poslední číslo zimního semestru je prosincové. Většinou od půlky ledna začíná zkouškové, a to věnujeme přípravám na zkoušky :-). Studenti chodí do školy méně, takže je diskutabilní, zda by se v tomto období Humři vůbec prodávali. A se začátkem nového semestru začíná i tříměsíční humří maratón letního období - březen, duben, květen. V červnu je opět zkouškové.

Nyní je ale trochu jiná situace. V prosinci 2010 jsem neoficiálně ukončila své šéfredaktorské působení, abych mohla taky jednou tu mou milou školu dokončit. Ale nějak se to protáhlo a nyní jsme dokončili zřejmě (či snad) už poslední číslo. Ještě předtím jsme zavedli „úsporný režim“. Časopis tak nevyšel v dubnu, po březnu tedy vychází nyní až květnové číslo. Další osudy jsou nejasné, zřejmě se přesuneme na web. Ač k nám stále přicházejí nováčci, redakce zestárla - redaktorky postupně absolvují FHS, a tak mezi nimi není žádný nástupce, který by převzal pomyslné vedení. Další věc je respekt ze zodpovědnosti a nedostatek času. A žádný odvážlivce či odvážlivkyně mimo redakci se zatím nenašel/la.

Zanedlouho bude uzavřen jubilejní, 5. ročník vydávání HUMRu. Co se v chodu časopisu během oněch pěti let ukázalo jako nejobtížnější – záležitosti provozní, dramaturgické nebo autorské?

Pozor, v říjnu tohoto roku to bude již šest let, co Humr vychází. Humr se „narodil“ po létě roku 2006, kdy byl prvním šéfredaktorem Jan Osúch, absolvent Fakulty humanitních studií a nynější mluvčí vlády ČR. Pak hned předal vedení Lucce Poštolkové, nynější studentce magisterského programu Elektronická kultura a sémiotika na FHS. A po třech letech na další rok byla šéfredaktorkou Terka Lišková, nyní již absolventka FHS a studentka Nových médií na FF UK.

Co je nejobtížnější... Máme štěstí, že nás až doteď finančně podporuje fakulta - z příspěvků od ní (před nedávnem bylo na FHS nově zřízeno Studentské konto na financování studentských projektů, financování Humra jde nyní tedy z tohoto konta) poplatíme celý náklad tisku časopisu a ostatní náklady - jako odměny sazečce, pomocnému grafikovi a další výdaje platíme částečně z prodeje a částečně z našetřených peněz z inzerce. Zamýšlím se teď i nad těmi dalšími záležitostmi, které uvádíte, ale napadá mne, že vlastně nic zatím nebylo tak obtížné, aby se to nedalo zvládnout. Myslím, že velmi důležitá je atmosféra, která v redakci panuje. A ta je moc skvělá. Jsme a myslím, že to tak bylo vždy a snad i bude, prostě skupina kolegů a kamarádů, které spojuje studium, nadšení a zájem o dění kolem nás. Děláme to zadarmo (až na externí grafiky). Nikdo si snad nehraje na něco, co není a pozice či funkce, které máme, jsou ryzí nutností pro to, aby to celé nějak fungovalo. Každý si může vyzkoušet každou „funkci“, editorky např. píší články a mnoho redaktorů fotí. Téměř vždy jsme ve skluzu s termíny, téměř vždy něco z rozvrhnutého plánu na číslo vypadne a musí se narychlo nahrazovat něčím jiným. Vždy je zdoluhavá e-mailová komunikace s respondenty, vždy někdo neodpoví vůbec. Příprava každého čísla je velmi podobná. Každé číslo sázíme s grafičkou Luckou Kalinovou do brzkých ranních hodin (tímto ji moc děkuji, že to s námi stále ještě táhne), o to s větší úlevou pak posíláme číslo našemu milému panu tiskaři Rudolfovi Matesovi k tisku. Není lepšího pocitu, než čerstvě vytisknutý, snad ještě teplý a vonný Humr J

Když se něco nedaří, trápí mě to. Asi nejvíc mě trápí záležitosti osobní zodpovědnosti a spolehlivosti jednotlivých redaktorek a redaktorů. Občas někdo něco neudělá, ač to slíbil/a apod., to je normální. Ale mrzí mě, když se to přejde bez povšimnutí. Myslím, že v rámci redakce se učíme psát články a redakční práci, ale snad ještě o něco více se učíme vycházet s druhými lidmi a fungovat ve skupině, jeden za všechny, všichni za jednoho.

V provozu každého časopisu bývají obvyklé profese – redaktor, šéfredaktor, grafik, korektor, editor, fotograf, web master atd., ale jedině HUMR má profesi nazvanou „redakční šaman.“ Co je náplní práce redakčního šamana?

Na redakčního šamana jsme s nadsázkou již před dávnou dobou pasovali redaktora Alana Tyla, jež měl v Humru pravidelnou rubriku o duchovním růstu a psychologii. Tento kolega kromě FHS studuje a zajímá se i o šamanismus, tak odtud zřejmě vznikla tato přezdívka. V Humru působil dlouho, pak už se musel víc věnovat studiu a jeho rubrika se završila.

Aha, já myslela, že to je kouzelník, který dokáže vyřešit každý problém v redakci. Aspoň jsem si existenci takové funkce snad milionkrát přála, ta by se měla ve všech redakcích povinně zřídit. Ale i tak je zvláštností HUMRa víc. Pod okruhy odpovědnosti redaktorů, jako jsou UNI a KULturní kotlík, si něco dovedu představit – ale „Lidská tvář“? Jaký je skutečný obsah příspěvků publikovaných pod hlavičkou „lidské tváře“?

Lidská tvář je souhrnné označení článků, které se týkají zejména našich pedagogů. Má to s nadsázkou vyjadřovat myšlenku, že není třeba se učitelů bát, protože přeci mají „lidskou“, přívětivou tvář a jsou tu pro nás. Vztah učitel versus student na vysoké škole snad již není soupeřivý, snad jde o snahu o vzájemné porozumění a sdílení, při zdravé porci vzájemné úcty. Samozřejmě, nejde o vyrovnaný vztah a nikdy o něj nepůjde, protože pedagog je v první řadě autorita a až pak „kolega“.

Jak obtížné je vybalancovat čistě studentský pohled na věci, které mladé lidi zajímají, o čem chtějí psát a o čem si chtějí v HUMRu číst, s tím, co bychom mohli nazvat „objektivní publicistikou“ a záběrem na širší společenská témata, která s FHS přímo nesouvisí?

Od svého vzniku funguje Humr tak, že se snaží přinášet články, které se budou týkat z drtivé většiny pouze dění okolo FHS a Univerzity Karlovy. Kulturní stránky jsou pak kořením a obohacením jinak občas i „suchých“ témat. Zde tedy odpadá ona starost o to, zda psát i o širších společenských tématech - námětů by sice byly desítky... ale jelikož se zaměřujeme na témata spjatá s naší fakultou, rozhodování je snazší. Správně by to mělo být tak, že budeme psát o tom, co si naši čtenáři - téměř výhradně studenti FHS, chtějí přečíst, tudíž časopis by měl reflektovat zájmy čtenáře. Je přeci psán pro ně.

S jakými ambicemi podle vašich zkušeností přicházejí do HUMRu noví autoři? Cítí se víc jako novináři-publicisté nebo jako spisovatelé, básníci či filozofové?

Je velmi důležité, aby do redakce plynule vcházeli noví lidé. Každý s sebou přinese něco čerstvého a nového, čímž redakci obohatí. Každý, kdo se již osmělil se do redakce přidat, přichází s jiným záměrem. Někdo si to chce jen vyzkoušet a má rád poznávání nových věcí. Mnozí mají zkušenosti s jakoukoli formou studentských médií ze střední školy a chtějí

v tom pokračovat. Někdo píše básně a rád by je na stránkách Humru zveřejnil. Někdo si chce dát položku: „působení ve studentském časopise“ do životopisu :-). Mnozí chtějí skrze stránky časopisu zviditelnit svůj projekt, speciální akci či upozornit na nějaký problém. Jak tedy vidíme, takový studentský časopis může sloužit i redaktorům k mnoha účelům, a ta různorodost v motivacích příspěvateľů je myslím moc fajn.

Ještě jednou k jubileu - jaké přání a jaké choutky máte ohledně HUMRu?

Přála bych Humru, aby i nadále fungoval tak, aby bavil čtenáře i redaktory. A aby se pro něj vždy našlo místo. A to v jakékoli formě - ať už v té tištěné nebo virtuální.

Děkuji za rozhovor.

Ctěná skorocelá redakce na redakční radě v říjnu 2010.

Zleva nahoře: Eva Heřmánková, Hanka Svačinková, An Puobišová, Evča Kosinová, Sylva Křížová. Dole zleva: Arnold Kochari, Vojta Mečír, Pavlína Kroupová, Tom Erazim, Anička Bednářová, Týnka Lánská, Iveta Šístková.

Vydavatelem časopisu HUMR, Humanitní revue studentů FHS UK, je sdružení Studenti Fakulty humanitních studií UK, o. s. Tištěný Humr vzniká za finanční podpory Fakulty humanitních studií UK. Šéfredaktorkou je An Puobišová, proměnlivý redaktorský tým čítá + - 15 osob.

(Marie Kohoutová)